

Ὡστε προσήκει ἡγεῖσθαι εὐδαιμονεστάτους τούτους,
οἵτινες ἐτελεύτησαν τὸν βίον οὕτω
κινδυνεύσαντες ὑπὲρ μεγίστων καὶ καλλίστων,
οὐκ ἐπιτρέψαντες περὶ αὐτῶν τῇ τύχῃ,
οὐδ' ἀναμείναντες τὸν αὐτόματον θάνατον,
ἀλλ' ἐκλεξάμενοι τὸν κάλλιστον.

Καὶ γάρ τοι αἱ μνήμαι μὲν αὐτῶν ἀγήρατοι,
αἱ δὲ τιμαὶ ζηλωταὶ ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων·

οἳ πενθοῦνται μὲν ὡς θνητοὶ διὰ τὴν φύσιν,
ὑμνοῦνται δὲ ὡς ἀθάνατοι διὰ τὴν ἀρετὴν.

Καὶ γάρ τοι θάπτονται δημοσίᾳ,
καὶ τίθενται ἐπ' αὐτοῖς ἀγῶνες ῥώμης καὶ σοφίας καὶ
πλούτου,
ὡς ὄντας ἀξίους τιμᾶσθαι ταῖς αὐταῖς τιμαῖς
τούς τετελευτηκότας ἐν τῷ πολέμῳ καὶ τοὺς ἀθανάτους.

Ἐγὼ μὲν οὖν καὶ μακαρίζω αὐτοὺς τοῦ θανάτου
καὶ ζηλῶ,
καὶ οἶμαι κρεῖττον εἶναι γενέσθαι μόνοις τούτοις
ἀνθρώπων,

Επομένως ταιριάζει να θεωρούμε πάρα πολύ ευτυχισμένους αυτούς,
οι οποίοι πέθαναν έτσι,
αφού αγωνίστηκαν για τα πιο μεγάλα και τα πιο ωραία (ιδανικά),
χωρίς να εμπιστευθούν τους εαυτούς τους στην τύχη,
ούτε να περιμένουν τον φυσικό θάνατο,
αλλά αφού επέλεξαν τον πιο όμορφο.

Και γι' αυτό, βέβαια, η ανάμνησή τους (θα παραμείνει) αγέραστη,
και οι τιμές αξιοζήλευτες από όλους τους ανθρώπους.

Αυτοί πενθούνται μεν ως θνητοί λόγω της φύσης (τους),
υμνούνται, όμως, ως ἀθάνατοι λόγω της γενναιότητάς (τους).

Και γι' αυτό, βέβαια, θάβονται με δημόσια φροντίδα
και καθιερώνονται προς τιμήν τους αγῶνες δύναμης και σοφίας και πλούτου,
με την ιδέα ότι είναι άξιοι να τιμώνται με τις ίδιες τιμές
αυτοί που έχουν σκοτωθεί στον πόλεμο και οι ἀθάνατοι (θεοί).

Εγώ, λοιπόν, και τους καλοτυχίζω για τον θάνατό (τους)
και (τους) ζηλεύω
και νομίζω ότι αυτοί άξιζαν να ζήσουν μόνον από τους ανθρώπους,

οἵτινες, ἐπειδὴ ἔτυχον θνητῶν σωμάτων,
κατέλιπον ἀθάνατον μνήμην διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν.

οἱ οποίοι, αφού ἔτυχαν θνητά σώματα,
ἄφησαν πίσω ἀθάνατη (τη) μνήμη (τους) ἐξαιτίας τῆς ἀνδρείας τους.